

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., v právní věci žalobce **V. H.**, zastoupeného JUDr. Boženou Zmátlovou, advokátkou se sídlem Jihlava, Dvořákova 5, proti žalovanému **Krajskému úřadu kraje Vysočina**, se sídlem Jihlava, Žižkova 57, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **STAVITELSTVÍ RADA, spol. s r. o.**, se sídlem Pelhřimov, Myslotínská 1951, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 7. 2011, č. j. KUJI 65 758/2011, sp. zn. OUP 230/2011-DI-2,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaný zamítl dle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, pro nepřípustnost odvolání žalobce proti souhlasu s provedením stavby vydanému dne 25. 10. 2010 Městským úřadem Pelhřimov (dále též „stavební úřad“) pod č. j. OV/1254/2010-2. O vydání tohoto souhlasu s ohlášenou stavbou *Udržovací práce v objektu č. p. 79, Masarykovo náměstí, Pelhřimov, na pozemku parcely číslo 124 v katastrálním území Pelhřimov*, požádala společnost STAVITELSTVÍ RADA, spol. s r. o. (dále též „stavebník“).

[2] V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že stavební úřad dne 25. 10. 2010 obdržel stavebníkem podané ohlášení jednoduchých staveb, zařízení, terénních úprav a udržovacích prací dle § 104 odst. 2 písm. e) až p) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů. Stavebník požadoval provést v objektu č. p. 79 v jeho vlastnictví opravu zdravotně technické instalace spočívající ve výměně zanesených a poškozených rozvodů, opravu omítek a nové rozvody vody. Dne 25. 10. 2010 stavební úřad vydal souhlas s provedením stavby dle § 106 stavebního zákona, který doručoval pouze stavebníkovi. Dne 11. 1. 2011 stavební úřad obdržel odvolání proti souhlasu, označené jako „odvolání V. a J. H., oba bytem M. n. 78, P.“, podepsané advokátkou JUDr. Boženou Zmátlovou. Vzhledem k nedostatku plné moci ve vztahu k J. H. však žalovaný na podané odvolání pohlížel jako na úkon učiněný pouze žalobcem.

[3] Dále žalovaný konstatoval, že V. a J. H. podali též podnět Ministerstvu pro místní rozvoj k provedení přezkumného řízení předmětného souhlasu. Ministerstvo tento podnět postoupilo k vyřízení příslušnému stavebnímu úřadu. V. a J. H. proti souhlasu s provedením stavby ze dne 25. 10. 2010 podali i správní žalobu. Krajský soud v Českých Budějovicích ji však usnesením ze dne 23. 3. 2011, č. j. 10 A 8/2011-35, odmítl pro předčasnost. Dospěl však přitom k závěru, že souhlas s ohlášením stavby je rozhodnutím ve smyslu § 67 odst. 1 správního řádu. Osoby dotčené jím na právech tak proti němu mohou podat odvolání. Danou žalobou bylo ale napadeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v době, kdy proti němu bylo podáno odvolání, aniž by o tomto odvolání ještě bylo rozhodnuto.

[4] Žalovaný respektoval názor Krajského soudu v Českých Budějovicích, že odvoláním je napadeno po materiální stránce rozhodnutí, dospěl však k závěru, že odvolání nebylo v rozporu s § 81 odst. 1 správního řádu podáno účastníkem řízení. Rozsah prací v objektu č. p. 79 ohlášených stavebníkem dne 25. 10. 2010 lze považovat za udržovací práce. Dům č. p. 79 na pozemku st. parc. č. 124 je ve výlučném vlastnictví stavebníka. S domem č. p. 78 na st. parc. č. 125 spoluvlastníků V. a J. H. tvoří jeden celek, mají společný vstup z náměstí. Dům je součástí uliční zástavby bez proluk a je památkově chráněn.

[5] Vzhledem k památkové ochraně udržovací práce nesplňovaly podmínky § 103 odst. 1 písm. e) stavebního zákona, za nichž by ani nemusely být ohlašovány. Rozsah udržovacích prací tak odpovídal § 104 odst. 2 písm. p) stavebního zákona, plně pro ně postačovalo jejich ohlášení stavebnímu úřadu. Stavebník současně nemusel spolu s ohlášením udržovacích prací stavebnímu úřadu doložit, že o svém záměru prokazatelně informoval vlastníky sousedních pozemků a staveb na nich, neboť se nejednalo o stavbu spadající pod vymezení stanovené v § 104 odst. 1 stavebního zákona. Souhlas s provedením udržovacích prací má přímé právní účinky jen na stavebníka, proto vlastníci sousedních pozemků a staveb jejich provedením nemohou být na svých právech nijak dotčeni. Z žádného ustanovení stavebního zákona také nevyplyvá povinnost stavebního úřadu zasílat souhlas s provedením stavby vlastníkům sousedních nemovitostí, a to ani v těch případech, kdy je stavebník povinen o svém stavebním záměru prokazatelně sousedy informovat.

[6] Tedy za podmínek, kdy udržovací práce probíhají na části stavby, která je ve výlučném vlastnictví stavebníka a tento nemusí s ohlášenými pracemi seznamovat vlastníky sousedních nemovitostí a nemusí jim být zaslán ani souhlas stavebního úřadu, nutno dospět k závěru, že žalobce nebyl účastníkem řízení.

[7] Následně se žalovaný v odůvodnění rozhodnutí zabýval tím, zda nejsou dány předpoklady pro využití mimořádných opravných či dozorčích prostředků dle § 94 až § 101 správního řádu, a to i vzhledem k uplatněným odvolacím námitkám, tyto však neshledal.

V této části odůvodnění mimo jiné konstatoval, že souhlas se vydává formou sdělení ve smyslu § 154 a násl. správního řádu, jde o pouhý souhlas stavebního úřadu s požadovaným záměrem, stavební zákon nestanoví možnost stavebního úřadu ukládat v souhlasu stavebníkovi jakékoli podmínky. Uzavřel, že předmětný souhlas s provedením udržovacích prací ohlášených dle § 104 odst. 2 písm. p) stavebního zákona byl vydán v souladu s požadavky vycházejícími ze stavebního zákona a má náležitosti stanovené správním řádem.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[8] Proti rozhodnutí podal žalobce včas žalobu. V úvodu popsal peripetie související s kompletní rekonstrukcí domu č. p. 79 v Pelhřimově a škody vzniklé na sousedním domě č. p. 78 ve spoluvlastnictví žalobce a jeho matky J. H. Uvedl, že dne 27. 12. 2010 se dozvěděl o vydání souhlasu ze dne 25. 10. 2010, č. j. OV/1254/2010-2. Přestože se přestavba dotýká věcných práv žalobce a jeho matky a oba domy jsou chráněny jako kulturní památky, nebral stavební úřad žalobce jako účastníka správního řízení vůbec v potaz. Zásahy se týkají společných částí domů, společných přípojek.

[9] V rozhodnutí nebylo vymezeno, v jakém rozsahu je souhlas dáván, tedy v jakém rozsahu je stavebník oprávněn práce provést. Mezi vlastníky obou domů probíhají řízení ohledně určení vlastnictví. Bylo zjištěno, že dům č. p. 79 vykazuje zděné prvky zakotvené do obvodové zdi domu č. p. 78, přičemž tyto přesahují na pozemek parc. č. 125 ve spoluvlastnictví žalobce a jeho matky. Námitky na nevyjasněnost vlastnictví vznášej zejména stavebník, což plyne i z protokolu z šetření na místě samém ze dne 23. 9. 2011.

[10] Žalovaný v minulosti nepřipouštěl možnost podat odvolání do souhlasu, žalobce a jeho matka (odvolatelé) proto vedle odvolání podali proti předmětnému souhlasu i žalobou ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích (věc byla vedena pod sp. zn. 10 A 8/2011).

[11] Žalovaný v souzené věci, obdobně jako v případě souhlasu vydaného stavebníkovi k opravám fasády, odvolání pro nepřipustnost zamítl, přičemž jako účastníka řízení o odvolání označil pouze žalobce. Z data písemného potvrzení plné moci dovodil, že J. H. nebyla v době podání odvolání zastoupena advokátkou, která odvolání podala, a jako s účastnicí řízení s ní proto dále nejednal. O odvolání J. H. tak žalovaný dosud nerozhodl. V souladu s logikou názoru žalovaného, že J. H. byla advokátkou zastoupena až od 22. 10. 2010, pak nutno dospět k závěru, že jí dosud předmětný souhlas coby účastnicí řízení nebyl doručen.

[12] Žalovaný shledal, že žalobce není osobou oprávněnou k podání odvolání, neboť není účastníkem řízení a osobou oprávněnou podat odvolání proti souhlasu s provedením stavby. Postupoval přitom tak, aby se vyhnul meritornímu rozhodnutí a zároveň se nedostal do konfrontace s právním názorem Krajského soudu v Českých Budějovicích vysloveným ve věcech sp. zn. 10 A 16/2011 a 10 A 8/2011, jakož i názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v rozsudku č. j. 4 As 64/2007-65. Na jedné straně tak jakoby připustil správnost názoru správních soudů, že souhlas s provedením stavby je rozhodnutím ve smyslu § 67 odst. 1 správního řádu a § 65 zákona č. 150/2002 Sb., správní řád soudní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), proti němuž je možné podat odvolání, na straně druhé však žalobci odňal právo toto odvolání podat tím, že jej označil za osobu, která není účastníkem řízení. Formálním výkladem zákona tak žalobci odepřel ochranu jeho práv.

[13] S ohledem na shora uvedené žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[14] Ve vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K jednotlivým žalobním bodům uvedl, že řízení o nepřipustném odvolání má samostatný charakter, tedy rozhodnutí o nepřipustném odvolání netvoří jeden celek s odvoláním napadeným rozhodnutím. Účastníkem tohoto řízení je odvolatel, přičemž účastenství je zde určeno nově a nevychází z účastenství v řízení, v němž bylo vydáno odvoláním napadené rozhodnutí.

[15] K otázce podání odvolání i J. H. žalovaný konstatoval, že dne 11. 1. 2011 bylo stavebnímu úřadu podáno „odvolání V. a J. H.“ podepsané advokátkou JUDr. Boženou Zmátlovou. Plná moc udělená této advokátce J. H. však byla datována až dnem 21. 1. 2011, tedy 10 dnů po podání odvolání. J. H. tak předmětné odvolání nepodala, protože o něm žalovaný nemohl rozhodnout. Z rozhodnutí žalovaného nevyplývá, že by J. H. měla být jmenovanou advokátkou zastoupena již od 22. 10. 2010.

[16] Napadené usnesení žalovaný vydal též z důvodu respektování usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 23. 3. 2011, č. j. 10 A 8/2011-35. Stavební úřad ve věci postupoval správně, případná náprava souhlasu s ohlášenou stavbou se řeší dle § 156 odst. 2 správního řádu.

[17] Na základě výše uvedeného žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci Krajským soudem v Brně

[18] Zdejší soud, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.

IV.a) Skutková zjištění

[19] Jak vyplynulo ze správního spisu, podáním ze dne 22. 10. 2010, doručeným stavebnímu úřadu dne 25. 10. 2010, stavebník na formuláři označeném jako „*Ohlášení jednoduchých staveb, terénních úprav, zařízení a udržovacích prací dle § 104 odst. 2 písm. e) – p) zákona č. 183/2006 Sb.*“ ohlásil provedení udržovacích prací na objektu č. p. 79 (Masarykovo nám., Pelhřimov) na pozemku parc. č. 124. Jako rozsah a účel ohlášené stavby uvedl opravu ZTI (výměna zanesených a poškozených rozvodů), opravy poškozených omítek a nové rozvody vody.

[20] Dne 25. 10. 2010 vydal stavební úřad dle § 106 stavebního zákona souhlas s provedením ohlášené stavby (udržovacích prací).

[21] Proti tomuto aktu stavebního úřadu žalobce (spolu s J. H.) brojil podáními ze dne 10. 1. 2011, a to odvoláním podaným dne 11. 1. 2011 u stavebního úřadu, správní žalobou podanou dne 13. 1. 2011 (a doplněnou dne 22. 2. 2011) u Krajského soudu v Českých Budějovicích, a podnětem k provedení přezkumného řízení podaným dne 14. 1. 2011 u Ministerstva pro místní rozvoj.

[22] Podnět k provedení přezkumného řízení ministerstvo usnesením ze dne 17. 1. 2011, č. j. 1420/2011-83/121, postoupilo dle § 12 správního řádu stavebnímu úřadu coby úřadu příslušnému k postupu dle § 156 odst. 2 správního řádu. Stavební úřad přípisem ze dne 7. 2. 2011, č. j. OV/67/2011-3, podatelům sdělil, že dle § 156 správního řádu přezkoumal předmětný souhlas, nezjistil však, že by trpěl vadami či byl vydán v rozporu s platnými právními předpisy; jeho vydání bylo v souladu s § 104 odst. 2 písm. p) stavebního zákona.

[23] Krajský soud v Českých Budějovicích usnesením ze dne 23. 3. 2011, č. j. 10 A 8/2011-35, žalobu proti předmětnému souhlasu odmítl pro předčasnost dle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. V odůvodnění uvedl, že předmětný souhlas je rozhodnutím ve smyslu § 67 odst. 1 správního řádu a § 65 s. ř. s., v daném případě však byl předmětem soudního přezkumu učiněn souhlas, proti kterému bylo podáno odvolání, o němž v době podání žaloby nebylo rozhodnuto. K doplnění žaloby, ve kterém žalobci uvedli, že se může jednat i o žalobu na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu, Krajský soud v Českých Budějovicích s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (sp. zn. 4 As 64/2007 a sp. zn. 2 Aps 1/2006) setrval na svém závěru o povaze napadeného souhlasu coby rozhodnutí správního orgánu.

[24] O odvolání žalobce posléze žalovaný rozhodl nyní žalobou napadeným rozhodnutím.

IV.b) Právní hodnocení

[25] Pro posouzení věci je podstatnou otázkou právní povahy souhlasu vydaného stavebním úřadem dle § 106 stavebního zákona. Názory na tuto otázku se různily, rozpor v judikatuře však vyřešil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, který v usnesení ze dne 18. 9. 2012, č. j. 2 As 86/2010-76 (dosud nepublikováno ve Sb. NSS; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), dospěl k závěru, že souhlasy vydávané dle stavebního zákona (tedy i souhlas dle § 106), které stavební úřad výslovně či mlčky činí k ohlášení či oznámení, jsou jinými úkony dle čtvrté části správního řádu. Dále shledal, že tyto souhlasy nejsou rozhodnutími ve smyslu § 65 s. ř. s.; soudní ochrana práv třetích osob je zaručena žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu dle § 82 a násl. s. ř. s.

[26] Vydání nezákonného souhlasu (ať již písemně či mlčky), respektive nevydání záporného rozhodnutí, může podle rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu nastolit závadný stav, který se může přímo dotknout práv třetích osob. Třetí osoby mohou být kráceny jak na procesních právech (jako „opomenutý účastník“), tak i na právech hmotných (např. dotčení vlastnického práva k sousednímu pozemku). Ačkoliv jsou však souhlasy vydávané dle stavebního zákona s to zasáhnout právní sféru třetích osob, pro nedostatek formální stránky nemohou být rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s.

[27] Postup při vydání souhlasu coby tzv. jiného úkonu je stanoven subsidiárně v části čtvrté správního řádu, nejedná se tak o správní řízení ve smyslu části druhé správního řádu. V takovém případě nejsou dotčeny osoby v postavení účastníků řízení a proti těmto jiným úkonům nelze použít řádných opravných prostředků upravených správním řádem. Stavební zákon pak takové opravné prostředky též nestanoví.

[28] Na základě uvedeného nutno dospět k závěru, že výrok napadeného rozhodnutí žalovaného o zamítnutí žalobcova odvolání pro nepřipustnost dle § 92 odst. 1 správního řádu byl správný. V daném případě byl odvoláním napaden souhlas s provedením udržovacích prací vydaný stavebním úřadem dle § 106 stavebního zákona na základě stavebníkova ohlášení udržovacích prací dle § 104 odst. 2 písm. p) téhož zákona. Konkrétní důvod

nepřípustnosti shledaný žalovaným, tedy že žalobce nebyl účastníkem řízení o vydání souhlasu byl až druhotný, primárním totiž byla právní povaha napadeného aktu, který není rozhodnutím vydaným ve správním řízení a odvolání proti němu zákon nepřipouští. Tato dílčí nepřesnost však nemohla být důvodem, pro nějž by soud musel rozhodnutí žalovaného rušit, neboť výsledkem nového rozhodnutí o odvolání by byla pouze částečná úprava odůvodnění ve vztahu k důvodu nepřípustnosti. Ostatně částečně měl žalovaný pravdu, nebylo-li při vydání odvoláním napadeného souhlasu vedeno správní řízení, nemohl být žalobce jeho účastníkem.

[29] Na tomto závěru nemění ničeho ani právní názor vyslovený v usnesení ze dne 23. 3. 2011, č. j. 10 A 8/2011-35, jímž Krajský soud v Českých Budějovicích odmítl žalobu podanou žalobcem proti předmětnému souhlasu. Tento názor, že souhlas je rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., byl zvrácen výše citovaným usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, s nímž je rozhodnutí žalovaného v souladu.

[30] Za dané specifické procesní situace však zdejší soud považuje za nezbytné vyjádřit se ještě k otázce poskytnutí soudní ochrany žalobci ve vztahu k předmětnému souhlasu, a to prizmatem závěrů plynoucích z usnesení rozšířeného senátu. Jak uvedeno již výše, proti vydanému souhlasu žalobce brojil třemi, resp. čtyřmi způsoby.

[31] Za prvé žalobce požádal o provedení přezkumného řízení. Takový podnět je vůči jinému úkonu dle části čtvrté správního řádu přípustný, neboť dle § 156 odst. 2 ve spojení s § 158 odst. 1 správního řádu lze takový jiný úkon zrušit, je-li v rozporu s právními předpisy a nelze-li jej opravit. Na tento postup se přiměřeně použijí ustanovení hlavy IX části druhé správního řádu o přezkumném řízení. Stavební úřad též podle § 156 správního řádu postupoval, přičemž však na předmětném souhlasu neshledal žádných vad, což žalobci sdělil přípisem ze dne 7. 2. 2011, č. j. OV/67/2011-3. Proti takovému přípisu však správní soudy neposkytují ochranu, neboť se nejedná o rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. (viz obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 As 55/2007-71, publ. pod č. 1831/2009 Sb. NSS).

[32] Za druhé žalobce podal proti souhlasu odvolání. Zde postačí odkázat na výše uvedené – předmětný souhlas není rozhodnutím vydaným ve správním řízení, odvolání proti němu tedy podat nelze. Žalovaný odvolání zamítl pro nepřípustnost. Toto rozhodnutí učinil žalobce předmětem přezkumu u zdejšího soudu.

[33] Za třetí a za čtvrté žalobce proti souhlasu brojil u správního soudu (Krajského soudu v Českých Budějovicích). Žalobce totiž ve svých podáních tomuto soudu uplatnil dva žalobní typy, a to žalobu proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 a násl. s. ř. s. a žalobu na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu dle § 82 a násl. s. ř. s. Jak uvedeno již výše, krajský soud žalobu jako celek odmítl s tím, že předmětný souhlas je rozhodnutím dle § 65 s. ř. s., tudíž nelze použít zásahovou žalobu a zároveň žaloba proti rozhodnutí byla podána předčasně. Z citovaného pozdějšího rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu plyne, že vydanému souhlasu se třetí osoba může bránit zásahovou žalobou.

[34] Zdejší soud tedy rozhodoval o izolované otázce přípustnosti odvolání žalobce proti souhlasu vydanému dle § 106 stavebního zákona. Současně však nemohl přehlédnout, že postupem obou krajských soudů a vývojem judikatury Nejvyššího správního soudu byl žalobce fakticky zkrácen na svém přístupu k soudní ochraně před nezákonným zásahem správního orgánu spočívajícím v předmětném souhlasu stavebního úřadu. Zde je podstatné, že žalobce proti předmětnému souhlasu brojil včasnou zásahovou žalobou (soud vychází z tvrzení žalobce uvedeného v odvolání a v žalobě, že o provádění stavebních úprav se

dozvěděl dne 27. 12. 2010, kdy jeho zástupkyně nahlížela do spisu a obdržela kopie příslušných listin, a dále z toho, že určení žalobního typu odkazem na § 82 a násl. s. ř. s. žalobce učinil obsahem doplnění žaloby podaným u Krajského soudu v Českých Budějovicích dne 22. 2. 2011). K věcnému projednání podané zásahové žaloby nedošlo bez zavinění žalobce, následně pak vzhledem k pozdější judikatuře Nejvyššího správního soudu nebylo možné soudní přezkoumání předmětného souhlasu coby rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. zdejším soudem. Vzhledem k rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu ohledně judikatorních odklonů či obrátů (tj. situace, kdy po podání žaloby dojde k zásadní změně výkladu určité právní otázky; blíže viz např. rozsudky ze dne 17. 12. 2007, č. j. 2 Afs 57/2007-92, a ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006-155, publ. pod č. 1743/2009 Sb.), má tedy Krajský soud v Brně za to, že v této specifické situaci má žalobce opětovně otevřenou subjektivní dvouměsíční lhůtu k podání nové zásahové žaloby (§ 84 odst. 1 s. ř. s.), počítanou od právní moci tohoto rozsudku.

[35] Pokud pak jde o podání předmětného odvolání též J. H., nutno zejména uvést, že tato otázka nemohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného, neboť o nepřipustnosti odvolání dle § 92 správního řádu lze rozhodovat samostatně ve vztahu k jednotlivým odvolatelům, jejichž odvolání je nepřipustné. Na druhou stranu je třeba zdůraznit, že o podaném odvolání je vždy třeba rozhodnout, i když je správní orgán považuje za nepřipustné a vyřídí je pouhým neformálním přípisem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 3 Ans 38/2010-122, publ. pod č. 2363/2011 Sb. NSS). Tak žalovaný fakticky postupoval. Shledal, že odvolání podala za žalobce a jeho matku advokátka JUDr. Božena Zmátlová v době, kdy k tomu nebyla J. H. zmocněna, načež dospěl k závěru, že odvolání bylo podáno pouze žalobcem, což uvedl toliko v odůvodnění napadeného rozhodnutí (str. 1, 2).

[36] Konkrétně žalovaný vycházel z toho, že plná moc udělená jmenované advokátce J. H. byla datována dnem 21. 1. 2011, tedy 10 dní po podání odvolání. Zde však žalovaný pochybil, neboť nedostatek průkazu zastoupení lze zhojit i dodatečným předložením plné moci, a to i tehdy, pokud byla plná moc osvědčující zastoupení odvolatele při podání odvolání vystavena později. Současné jsou tak schváleny i ty úkony, které zástupce účastníka učinil v řízení ještě před podpisem plné moci (srov. např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2005, č. j. 6 Ca 157/2004-29, publ. pod č. 918/2006 Sb. NSS, byť se tento vztahuje ke starší právní úpravě).

[37] K uvedené otázce tak lze uzavřít, že soud ze správního spisu neshledal, že by žalovaný rozhodl o odvolání J. H. proti předmětnému souhlasu, ač tak učinit měl.

V. Závěr a náklady řízení

[38] Krajský soud v Brně tedy shledal žalobcovy námitky nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[39] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1, 5 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta) a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad

rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly. Osobě zúčastněné na řízení soud neuložil plnění žádné povinnosti, nemá tak právo na náhradu nákladů. Ostatně tato osoba se ani náhrady nákladů řízení nedomáhala.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. října 2012

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu